

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. Pauli Segneri Societatis Jesu Brevis Vitæ Historia
cum ejusdem Concordia Quietis & Laboris in Oratione,
Expositione in Psalmum Miserere, Considerationibus de
Inferno, Expositione Cantici ...**

Massei, Giuseppe

AUGUSTÆ Vindel. & DILINGÆ, 1707

VD18 12383155

Versvs VIII. Asperges me hyssopo, & mundabor; lavabis me, & super
nivem dealbabor.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47773](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47773)

stare, videat ne cadat. 1. Cor. 10. v. 12. En igitur, quò tibi constanti studio collimandum, ne te hoc singulari auxilio indignum reddas, quo juvare te DEUS potest, si vult, quòdque etiam negare potest, cum sit adjutorium planè gratis collatum. Hoc autem ne indignum te reddas, quid tibi agendum? Cave imprimis illa laxamenta, quæ sensim sine sensu suâmet naturâ ad ruinam te ducunt: remerarium siquidem est velle, ut illum DEUS regat, & à lapsu præpediat, qui nihil ferè non agit, ut cadat. Subinde id age, ut hanc à DEO gratiam victricem nullo non tempore à DEO petas, agnoscasque te vel ultimâ die illius tam indigum, quam fueras primâ. Si utroque hoc medio David usus fuisset, procul ille fuisset à casu.

VERSUS VIII.

Asperges me hyssopo, & mundabor; lavabis me, & super nivem dealbabor.

Considera, quòd cognoscere ratione quadam valde perfecta malum admissum, ut cognovit David, illud describere, exaggerare, profiteri, quàm illud omni ex parte grave fuerit, videatur debere in Pœnitente tollere omnem omnino spem veniæ unquam consequendæ, aut illam saltem plurimum imminuere. Et tamen aliter res habet. Tantum abest ut hinc fiduciæ aliquid firmitatis decedat, ut potius plurimum crescat & animetur. Fit id propterea, quia si unquam DEUS magnâ suâ voluntate ignoscit nostris delictis, id tum fit, cum eâ nos veniâ quàm indignissimos agnoscimus; tunc enim certiùs consequitur id, quod spectat in concedendâ veniâ; quod non est aliud, I.

F 2

quàm

quàm Benignitatis suæ manifestatio; quæ quanto est contempta indigniùs ab eo, qui per insignem atrogantiam eâ abusus est, tanto è diverso honoratur ampliùs ab eo, qui eam supplex implorat, ut à peccato redire ad animæ vitam possit. *Exaltabitur Dominus parcens vobis. Jf. 30. v. 18.* Postquam igitur David tam multa atulit ad se ipsum contemnendum, quàm multa in præcedentibus versibus proposita sunt, enim quæ repentiè verba prorumpat, plena ingentibus animis, & fiducia. *Asperges me hyssopo, & mundabor: lavabis me & super nivem dealbabor.* Perinde ac si diceret: Vide Domine, quàm fœdo sim corpore ob peccata carnis, à me admilla, & quam retrâ animâ ob peccata tam Carnis, quàm Spiritus! si asperferis me tantillum, si tantillum laveris, momento eodem & caro mundabitur, & Spiritus pulchritudinem pristinam recuperabit.

Quòd peccata carnis non Animam tantùm, sed & corpus inficiant, disertis verbis traditum est ab Apostolo insigni illâ suâ sententiâ: *Omne peccatum quodcumque fecerit homo, extra corpus est; qui autem fornicatur, in corpus suum peccat. 1. Cor. 6. v. 18.* Idque idcirco, quia cùm humani corporis maxima gloria consistat in eo, quòd se totum firmat regi Ratione, sic ut certo quodam modo ipsum quoque pertingat ad operandum instar ratione præditi; dediti voluptatibus sensus hanc illi gloriam auferunt, dum volunt ut agat & operetur tantùm more suo, hoc est more animalis. Quòd autem peccata tam Carnis quàm Spiritus nigerimam efficiant animam, dubium non est, cùm omnes de Peccatoribus pronuntiatum fateantur: *denigrata est super carbones facies eorum. Thr. 4. v. 8.* Quod cùm de vultu corporis intelligi nequeat, qui apud multos plus etiam quàm deceat, nitet, de interno Animæ vultu necessariò accipien-

accipiendum est. Et tamen, ô quàm momento unico Gratia ex fœdis mundos, & ex nigris candidissimos efficit!

Leprâ infecti veterè in Lege Sacerdotem accedebant, qui eos aspergebat fasciculo hyssopi, in sanguinem intincti (quando Sacerdotis ore mundi pronuntiari debebant) ac subinde aquâ purâ à capite ad calcem abluebantur. *Levit. 14.* Quem ad ritum alludens David hîc dixit: *Asperges me hyssopo, & mundabor: lavabis me, & super nivem dealabor.* Quamquam hâc etiam loquendi ratione palàm fecit, præclaras Gratia vires, dum ritus ille ad nihil aliud valuit, quàm ut Leprosus mundus esse promulgaretur, postquam leprâ jam erat liberatus; non tamen ipse auferre hoc illi malum potuit. At Gratia verè aufert lepram, non reipsâ tantùm, sed & integrè perfectèque; & nulla difficultate. Facilitas aspersione indicatur; *asperges me hyssopo, & mundabor:* integritas, perfectâ ablutione à capite ad calcem. *Lavabis me & super nivem dealabor.* Et tu quomodo hinc affici debes, ut talem te agnoscas coràm DEO, qualis te vera es, indignissimum scilicet omni favore, dum hac ipsa ratione magis idoneus redderis ad illum consequendum?

Considera, communem Sacrorum Interpretum doctrinam esse, notam fuisse Davidi, dum hæc verba scribebat, prodigiosam vim, quam nova in Lege accepturus erat Baptismus: sic ut illum anhelans ardentibus votis insignis hic Pœnitens, ecstatici instar, in has voces prorumperet; *Asperges me hyssopo, & mundabor: lavabis me, & super nivem dealabor.* Visu quidem contemptibilis hyssopus est, sed virtutis non vulgaris: sic ut in ipso, ex quo nascitur, saxo, radices figat, quas difficile sit evellere. Volunt eum esse symbolum Fidei, quæ & ipsa aspectu contemptibilis,

bilis, virtutis est singularis, in radicibus maximè, quas illa sua in Petra firmiter defixas habet, in illa inquam Petra, supra quam ipsa Ecclesia fundata est. Hac sine Fide certum est à Baptismo non posse produci omnem suum effectum, qui non est solus character, sed præterea Infusio Gratiae sanctificantis: *Qui crediderit, & baptizatus fuerit, salvus erit; qui verò non crediderit, condemnabitur. Marc. 16. v. 16.* Unde adultus, qui eo tingendus venit, mox à Sacerdote baptizatur interrogatur, ita jubente Sacrorum Rituum volumine, an credat? *Credis in DEUM Patrem &c.* In Parvulis autem alij eorum vicem supplent: sicut enim Parvuli isti in alio, Adamo scilicet, peccare potuerunt: *Omnes in Adam peccaverunt*: ita supponitur quòd ipsi etiam credere possint per alios, quales sunt eorum Parentes, Patrini, & ubi isti desunt, Cœtus Fidelium, in uno corpore mystico congregatus, quæ Communitas seu Cœtus, ubi desunt alij, eam semper tacitam intentionem habet, ut S. Augustino visum est (*Ep. 23. ad Bonifac*) credendi loco ipsorum. De reliquo certum est, quòd juxta definitionem Apostoli *Justitia DEI est per Fidem JESU Christi. Rom. 3. v. 22.* Eâque causâ Christus JESUS, qui ipse ille est, quem Isaias Aspergentis vocabulo indigitavit: *Iste asperget Gentes multas. Isa. 52. v. 15.* En quo aspergendi instrumento ad mundandos Populos Christianos utatur: utitur Fide: *Fide purificans corda eorum. Act. 15. v. 8.* Verum quidem est, asperersionem istam ab aliis Populis pensi non haberi: sed idcirco Propheta non dixit: *Hic asperget Gentes omnes*, sed *Gentes multas*: ut tanto faciliùs intelligeretur, de qua ipsi asperzione sermo esset. Et verò an nescis, quid in omni asperzione contingat? Alij asperguntur, alij non: non jam instrumenti vitio, quod adhibetur, per quod non stat, quò

quò minùs aspergantur omnes; sed vitio eorum, qui deliberatâ voluntate non accedunt propiùs, sed illud ut vile contemnunt. Idem accidit in te nostra. Multi contemnunt Fidem, ut vilem, cujus hyssopus symbolum est, & idcirco non dignantur subicere & ipsi frontem superbam, ut rite aspergantur. Sed non horum è numero optabat esse David: & idcirco en ut submisso reverenter capite alloquatur Christum: *Asperges me hyssopo, & mundabor!* Id quod tunc fecit David, id & tibi faciendum est, quoties redeunte anni certo die recepti Baptismi memoriam instauras. Oportet semper submissiùs inclinare caput illi Fidei, quam tanquam baptizatus profiteris.

Considera, non debere tibi mirum videri, quòd Fidei III. tribuatur vis mundandi nostram Animam. Quin imo hoc ipsi proprium est. Quamquam intelligere non possumus, quomodo Fides mundet, nisi etiam sciatur, quomodo Anima sordibus inficiatur. Anima tunc sordescit, quando miscetur rebus se vilioribus: neque enim quisquam dicit argentum fœdari, cùm auro miscetur; fœdatur tamen cum stanno miscetur aut plumbo. En igitur, quid in Anima efficiat Fides. Separat illam à rebus se inferioribus & vilioribus, quales sunt caducæ omnes, & facit ut adhærescat nobilioribus & superioribus, quales sunt cælestes; atque ita eam mundat; primò in Intellectu, efficiendo ut illa non nisi verum bonum æstimet, quod solum æstimari meretur; deinde in Voluntate, efficiendo per consequens, ut illud ipsum bonum amet.

Hinc est, quòd illa mundities, quæ à Fide nullo mediante nascitur, non sit suis absoluta numeris: ad eam perficiendam Caritate opus est, cui semper comes incedit Gratia sanctificans. Et idcirco istam sequentibus mox verbis David

David petiit: *Lavabis me, & super nivem dealbabor.* Atque utinam explicari posset mirabilis illa mutatio, quam in Anima efficit Gratia in sacro fonte! Aqua communis abluit sordes humani corporis, ita est, sed non facit illud candidius, neque formosius, quàm nativo candore & formâ sit. Aqua Baptismi non mundat tantùm Animam à maculis, sed illam evehit ad certum candorem, certum formæ splendorem, multo, quàm à natura habeat, excellentiorem; quam proinde cùm alia verborum formulâ David explicare non posset, hac utendum censuit: *super nivem dealbabor*: cùm candor nivis sit genere suo superior candore, qui homini competit. Verum est, quòd ille non dixerit: *Ut nix dealbabor*: sed *super nivem*: quia denique ipse etiam nivis candor, quantuscunque sit, naturâ suâ indies aliquid deperdit: cùm tamen candor Gratiæ indies crescat, aut saltem possit crescere sine ulla mensura; cùm Anima semper possit arctiùs uniri DEO, qui illam tam splendidam efficit: & ideò dicit: *& super nivem dealbabor.* Et tu, qui, ut sperare fas est, tali candore nites, jacturam illius facere vis pro nihilo, ut adhæreas crapulis, ludo, locis, vanitatibus, quæ sensim tantopere te conspurcare possunt? ô veram stultitiam Ignorantis, apud quem nihil cujusquam sit pretij, quod sub aspectum non cadat!

- IV. Considera, Bonitatem divinam, tactam miseratione imbecillitatis humanæ, tam facilis & pronæ ad lapsus, non contentam dedisse hominibus Fidelibus primum Baptismum, cujus virtute eorum Animæ tam nobilem candorem consequerentur; voluisse insuper primo adjungere secundum, cujus virtute primus ille candor posset opportunè ab ipsis ad extremum usque vitæ halitum restaurari. Verum est, cùm primus Baptismus aquâ fiat, & ideo sit suavis, alterum

alterum debuisse esse lacrymarum, atque adeò aliquanto laboriosorem primo: cùm omnino æquissimum sit, carius vendi homini liberationem ab iis peccatis, quæ ipse suâmet malitiâ admiserit, quàm ab illo, quod malâ suâ sorte Adami hæres contraxit.

Quis nunc dixerit, Davidem non etiam ad hunc secundum anhelâsse Baptismum eâ precum formulâ, quam nunc ponderas? Non ignorabat ipse magnam illam plenitudinem Gratiæ, quam olim à Christi Sanguine, per totos torrentes effuso, hausturi erant Christiani de suis peccatis dolentes, prostrati ad pedes inclytorum suorum Sacerdotum, ipsiusmet Christi vice fungentium. Quàm sanctâ proinde invidiâ eos consideraverit? Hinc in ipsa adeò Lege Veteri studuit ille meliore modo quo poterat conformare se Institutionibus proponendis in Lege nova, non solum interno dolore malum à se admissum detestando, ut tunc usus poscebat, sed mille etjam modis & signis dolorem illum exterius prodendo.

Vide igitur, quid ipse, ut suo illi desiderio obsecundaret, Pœnitens ad DEUM dixerit. *Asperges me hyssopo, & mundabor*: siquidem in Confessione Sacramentali, Fides totius operis fundamentum est, dum sordidam nostram Animam effatis suis sinceris nobis emundat. Hoc ut agnoscas; dic quæ tandem est origo omnium sordium præ ceteris abominabilium: an non Amor sui ipsius? Hic facit, ut tres potissimum affectus pravi in nobis dominantur, è quibus semper unus alio deterior est. Affectus & adhæsiō ad propriam voluntatem, quæ nascitur ab ipsa voluntate, nimis cupida operandi juxta suam propensionem: Affectus & adhæsiō ad existimationem propriam, derivata ab Irascibili, omnis contemptus intolerante: Af-

G

fectus

fectus ad commoditates proprias, natus ex Concupiscibili, quæ averfatur omnia aspera, & prona est ad animi remissiones ac mollia. Ad excindendos autem penitus tres hos affectus præcipuè institutum videtur, quod modo dicebamus, Pœnitentiæ Sacramentum. Culparum enim retractione (quæ dolorem de admissis eum decreto vitam post-hac corrigendi complectitur) aggredimur voluntatem propriam, vero dolore averfando omnia, quæcunque ad contemptum DEI volueramus, & promittendo, nos deinceps pro nulla re totius Mundi quidquam eorum velle sectari. Ad hoc autem vires dat Fides, dum nobis perspicuè ob oculos ponit, quàm sit res abominanda, antepone-re voluntatem propriam Voluntati divinæ! *Nonne DEO subjēta erit Anima mea? Psal. 61. v. 2.* Deinde, manifestatione nostrarum noxarum, quâ illasmet aperimus Sacerdoti, exponendo eas sine ullo fuce, minutim ac distinctè describendo cum omnibus illis adjunctis, quæ graviore illas reddant, non tantùm numero, sed & pondere, impugnamus & aggredimur æstimationem propriam, quæ propendet ad omne illud occultandum, quod nobis potest esse dedecori, & sic obtemperat Appetitui Irascibili, qui omnem sui contemptum tam ægre potest concoquere. Et ad hoc vires subministrat Fides, nobis inculcando, æstimationem hominum esse vilem, vanam ac proinde illius duntaxat curam habendam, quâ res nostras DEUS æstimat. *Quomodo vos potestis credere, qui gloriam ab invicem accipitis, & gloriam, quæ à solo DEO est, non queritis? Joh. 5. v. 44.* Tandem exequendo id, quod in peccati pœnam & vindictam Sacerdos imperavit, ad satisfaciendum pro admissis, à quibus nos liberos pronuntiat, impugnamus studium priorum commodorum, quo subterfugimus quidquid cruciat;

ciat; ut obsecundemus facultati Concupiscibili, quæ tota fertur in corporis oblectamenta. Ad hoc autem robur confert Fides, disertè protestando; Carnem esse servam Spiritus, non Domīnam, quæque idcirco, cū parere recusat sponte sua, ad id vi sit compellenda: *Si secundum Carnem vixeritis, moriemini: si autem spiritu facta carnis mortificaveritis, vivetis. Rom. 8. v. 13.* Observa igitur, quā multum debeas Fidei in mundandis per Confessionem tuis facultatibus, ut subinde maneat Anima abluta per Gratiam modo tam mirabili, ut recuperet quamprimū candorem pristinum, & pulchritudinem omnem, quam peccando amiserat! Quare quoties deinceps ibis ad accusandum te coram Sacerdote, tu quoque Davidis exemplo his DEUM verbis alloquere: *Asperges me hyssopo, & mundabor, lavabis me, & super nivem dealbabor:* eo fine, ut peras istam Fidem, cujus tam multa esse debet opera in te penitus mundando; nam etsi tu partibus tuis hāudquaquam deesse debes, in illa excitanda; est tamen res longè alia, si suā te JESUS manu aspergat, quā si temet aspergas domesticā horti tui hyssopo. Ubi autem talis emundatio modo debito præcesserit, noli ambigere, quin Confessio in te plenum suum effectum productura sit, Animam ita abluendo, ut tu, quamlibet peccatis ante fœdatus, sed de admissis dolens, multos etiam Innocentes candore tuo vincas: qui est alius vocum à te minutim excussarum sensus. *Lavabis me, & super nivem dealbabor.* Et nonne hos inter dolentes tam felices etiam David fuit? Est equidem longè simillimum vero, nihil illum, quod petierat, non impetrasse.

Cum invocarem, exaudivit me DEUS ju-

stitia mea. Psal. 4. v. 1.